

ος π. Χ. οἱ Δαρδανίδαι τῆς Τροίας ἐπολέμησαν ὡς σύμμαχοι ἐν τοῖς στρατοῖς τῆς Αἰγύπτου ὑπὲρ τὸν Μικρονοῦτι βασιλέα τῶν Ἰταϊτῶν καὶ ὅτι μετὰ σειρὰν ἐτῶν ὑπέστρεψεν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν χώραν. Οὐδὲν ἰδύναται νὰ ᾖ ναὶ φυσικώτερον τῆς ἀπονομῆς αἰγυπτιακοῦ τίτλου εἰς τὴν ἄρχουσαν σειρὰν τῶν Δαρδανίων, ἥτις διετήρησε τὴν κατ' ἰδίαν ὑπαρξίν αὐτῆς μέχρι τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου καὶ τοῦτο συνεπεῖχε τῆς ὑφισταμένης πολιτικῆς σχέσεως. Ἀρκεῖ εἰς τὴν ὕψιν σκοπὴν μου νὰ παρατηρήσω ὅτι ὁ τίτλος ἄναξ ἀνδρῶν μετεδίδετο ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν. ἐν δὲ τοῖς ποιήματι δίδονται εἰς δευτερεύοντα ὅλως πρόσωπα, ὡς εἰς τὸν Εὐμελῶν καὶ τὸν Εὐφύτην, ὅστις καὶ ἔνεκα τοῦ ἰδιόζοντος τούτου λόγου οὐδαμοῦ ἀλλαγῇ τῶν ποιημάτων ἀναφέρεται. Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων ἐκληρονόμησεν αὐτόν· οὐδεμία δ' ὑπάρχει περὶ τοῦ ἐναντίου μαρτυρία πρὸς διακύθευσιν τοῦ πιθανοῦ συμπεράσματος ὅτι οἱ ἐν τοῖς Μυκηναίοις τάφοις τεθαμμένοι ἡγεμονίδαι ἀνῆκόν εἰς σειρὰν ἡγεμόνων, φερόντων τὸν τίτλον ἄναξ ἀνδρῶν. Ἀλλ' ἂν ἑτέρου οἱ μυκηναῖοι τάφοι παρέχουσιν ἡμῖν πολλὰ καὶ σαφῆ δείγματα σχέσεως πρὸς τὰ ἔθνη τοῦ αἰγυπτιακοῦ κράτους. Ἐν αὐτοῖς συγκαταλέγονται ἡ ἐν ἐνὶ τῶν τάφων ὑπαρξίς πλάστιγγος πρὸς στάθμισιν τῶν πράξεων τῶν ἀποθανόντων, τοῦθ' ὅπερ ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην τὴν Βίβλον τῶν Νεκρῶν, ἡ χρῆσις χρυσοῦ φύλλου, ὅπερ εὐρέθη καλλύπτον τὰς ἀπὸ πολλοῦ ἐξαφανισθείσας μορφὰς καὶ ἡ θέσις πέντε σωματίων, ἐκτεταμένων ἐν μακρῷ ἀλλὰ στενῷ τάφῳ οὐχὶ κατὰ μήκος, ἀλλ' ἐγκαρσίως, μετ' ἀναρροδίου συμπίσεως, ἔνεκεν ἐλλείψεως χώρου, κατὰ διεύθυνσιν δὲ ἐξ ἀκροῦ πρὸς δυσμὰς καὶ ἐχόντων πρὸς δυσμὰς ἐστραμμένον τὸ πρόσωπον, συμφῶνως πρὸς τὸ ἔθιμον τῆς παρ' Αἰγυπτίους ταφῆς. Τοσαύτη ὑπάρχει ἡ πρὸς τὰ Αἰγυπτιακὰ ἔθιμα σχέσις τῶν τάφων τούτων καὶ τῶν ἐν Μυκῆναις λειψάνων ἐν γένει, ὥστε οὐ μόνον αἴρεται πᾶσα περὶ ταύτης ἀμφιβολία, ἀλλὰ καὶ ἔτι ἀπαξ συσχετίζεται ὁ τίτλος ἄναξ ἀνδρῶν μετὰ τῆς Αἰγύπτου, καθόσον φανερώς ἐπεκράτει ἐν τῇ τῶν Πελοπιδῶν σειρᾷ καὶ καθόσον ἄτομα τῆς σειρᾶς ἐκείνης ἦσαν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὰ κατέχοντα τοὺς μυκηναίους τάφους. Ὁ τίτλος αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν εἶναι τοσοῦτον διακεκριμένος τὸν χαρακτῆρα ὥστε προαγορεύει νὰ συσχετίσωμεν τὴν ἀποδοχὴν αὐτοῦ μετὰ τινος μεγάλου γεγονότος καὶ τοιοῦτο γεγονός θὰ ἦτο ἀναμφιβόλως ἡ πρώτη ἀποστολὴ τοῦ Πέλοπος ἢ τοῦ πρώτου ἀρχηγοῦ τοῦ τῶν Πελοπιδῶν οἴκου πρὸς κυριαρχίαν ἐν τῇ ἐλληνικῇ χερσονήσῳ ἐν ὀνόματι τῆς Αἰγύπτου. Ἄν ὁρθαί ᾖναι αἱ εἰκασίαι αὗται καὶ ἂν ἀνατολικὸν κράτος μετέδωκεν εἰς διάφορα τμήματα τοῦ βορρᾶ καὶ τῆς δύσεως τὸν πρῶτον πυρῆνα ἀστυκῆς κοινωνίας, ἐπεκτεινομένης πέραν τῶν ὁρίων τῆς τοῦ χωρίου κοινότητος, ἐνδιαφέρει μεγάλως νὰ σημειώσωμεν τὰς διαφορὰς τοῦ τρόπου καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀποδοχῆς τοῦ δώρου ὑπὸ διαφόρων φυλῶν καὶ χωρῶν. Ἄν κρίνωμεν ἐκ τοῦ μήκους τῶν παρ' Ὀμήρῳ γενεαλογιῶν ἢ Τρωᾶς ἢ τοῦ ἔδρα Πολιτειῶν, ἀρχαιοτέρων τῶν τῆς ἀρχαϊκῆς χερσονήσου, ἢ τοῖς τῆς τοῦ Ἰλίου καὶ Δαρδανίας. Ἐν Δαρδανίᾳ μόνῃ, τῇ ἀρχαιοτέρᾳ τῶν δύο, ἀπαντᾷ τὸ ἄναξ ἀνδρῶν. Ἀγνοοῦμεν πράγματι τὰ δαρδανικὰ ἔθιμα καὶ τοὺς θεσμούς, γινώσκουμεν ὅμως τὰ ἐν Τροίᾳ καὶ δὲν φρονούμεν ὅτι τὰ παρὰ ταῖς δυσὶ ταύταις ἔθιμα καὶ οἱ θεσμοὶ διέφερον οὐσιωδῶς ἀπ' ἀλλήλων. Τὰ τρωϊκὰ ὅμως ἔθνη καὶ οἱ θεσμοὶ μεγάλως διαφέρουσι τῶν ἀρχαϊκῶν. Ἡ τρωϊκὴ πολιτεία εἶχε πράγματι βασιλείαν καὶ Βουλὴν, καίπερ μὴ ἐπιδεικνυμένης ἐν αὐτῇ τῆς ἀρχῆς ἐλευθέρου λόγου, πραγματικῆς συζητήσεως ἢ ἐθνικοῦ βίου. Τὰ ὑπὸ τὸν Πάριν φύλα φαίνονται παρέχοντα τὸ κύριον ἐλατήριον τῆς ἐξουσίας. Τὰ πάντα φέρουσι χροιάν ἀσιατικὴν· ταῦτόν συμβαίνει καὶ παρὰ τοῖς Φαίαισιν, ὅπου ἡ χροιά τῆς περιγραφῆς δὲν εἶναι ἐλληνική, ἀλλὰ φοινικική. Νεώτερος ἀμερικανὸς σχολιαστὴς παρατηρεῖ τὸ ἀπολυταρχικὸν τοῦ Ἀλκινόου ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ, ἅτε ὑπαρχουσῶν συνελεύσεων ἀνευ ὅμως συζητήσεων, ἀμέσου δὲ μόνον ἀποδοχῆς τῶν τοῦ βασιλέως βλέψεων. Ἐν ταῖς ἀρχαϊκαῖς ὅμως κοινότησιν, εἴτε ἐν εἰρήνῃ διατελούσαις, ὡς ἐν Ἰθάκῃ, εἴτε ἐν στρατοπέδῳ πρὸς τῆς Τροίας, ἀναγνωρίζομεν τὰ στοιχεῖα πάντων τούτων τῶν μεγάλων ἰδεῶν, ὁρατῶν τοῦλάχιστον πανταχοῦ ἐν ταῖς ἐξωτερικαῖς αὐτῶν γραμματαῖς καὶ μέχρι σημείου, ἐν ᾧ καθορώμεν ὅτι ἡ θελήσις τοῦ ἀνωτάτου ἀρχηγοῦ ὑπόκειται εἰς περιορισμὸν ἐκ μέρους ἄλλων κρίσεων, ὑπόκειται, δυνάμεθα εἰπεῖν, καὶ εἰς αὐτὴν

ἔτι τὴν ἀπόρριψιν αὐτῆς. Οὕτως ὅταν ὁ Ἀγαμέμνων προέτεινε τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς ἐκστρατείας, ὁ Διομήδης ἀποφασιστικῶς ἀνθίσταται ἐν συζητήσῃ κατ' αὐτοῦ καὶ τὸ γενικὸν αἶσθημα τοῦ στρατοῦ ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἡ Ἀνατολὴ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ συλλάβῃ ἐν τῷ νῷ οὐχὶ ὅμως καὶ ν' ἀναπτύξῃ, ἡ ἐλαστικώτερα καὶ σθεναρώτερα φύσις τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνος ἐδέξατο ὡς δῶρον καὶ διὰ τῆς δημιουργικῆς αὐτῆς μεγαλοφυΐας ἀνέπτυξεν, ἠύρυνεν καὶ ἐπαγίωσε ὑπὸ τύπον καὶ μετ' ἀποτελέσματος ἀρχικοῦ διορήματος.

Ἀλλὰ θὰ ἐρωτήσῃ τις ἴσως ἀπὸ τοῦ αἰγυπτιακοῦ κράτος ἀφῆκεν ἐπὶ χωρῶν, ὑποτελῶν ἄλλοτε, ἔχνος κυριαρχικῆς ἐξουσίας ἐν τῷ τίτλῳ ἄναξ ἀνδρῶν, δὲν ἐνετύπωσεν ἄρα γε ἐπὶ τῶν παραδόσεων τῆς ἀρχαϊκῆς φυλῆς οἰονδήποτε ἔχνος τῆς ἰδίας αὐτοῦ περὶ βασιλείας ἰδέας καὶ τῆς ἣν ἔταξεν ἀξιοσημειώτου σχέσεως τῆς βασιλείας μετὰ τῆς θεότητος; Ἡ ἀρχαιοτάτη δυναστεία, ἣν παρέχει ὁ Μανέθων, λέγεται ὅτι ἦτο «θεῶν καὶ ἡμιθεῶν». Ὁ κατάλογος αἰγυπτίων βασιλέων ἐπὶ τοῦ παπύρου τοῦ Τουρίνου ἀρχεῖται διὰ σειρᾶς θεοτήτων, ὧν τελευταία εἶναι ὁ Ὡρος. Οὐδὲν λοιπὸν τὸ ἐκπλήσσον ἂν ἀνευρίσκωμεν τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τοῖς ὁμηρικῶς ποιήμασιν. Ἐννοῦ τὴν ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου χρῆσιν δύο λέξεων δι' ὁμοειδέος καὶ δι' ὁμογενῆς. Τὸ πρῶτον τούτων τῶν ἐπιθέτων ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῆς φυλῆς τῶν Φαίαικων, μετὰ τῆς σαφοῦς προθέσεως τοῦ παραστήσαι αὐτοὺς ὡς ἐκ τῶν συγγενῶν τοῖς θεοῖς· ἐν δὲ τῇ Ἰλιάδι χρησιμοποιοῦται εἰς δῆλωσιν τῶν βασιλέων τῶν πόλεων ὡς τάξεως. Οὐδαμοῦ ἀλλαγῇ χρησιμοποιοῦται ἡ λέξις αὕτη εἰμὴ ἐν στίχῳ (Ἰλ. Δ 480) ὅπου ἀντικαθίστησι ἀρχαῖαν καὶ γνησίαν κατ' ἐμὲ γραφὴν καὶ ὅπου σχεδὸν στερεῖται ἐννοίας. Ἀπαξ ἐν τῷ ἐνικῷ ἐφαρμόζεται ὁμοειδικῶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἐπὶ τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Φοῖνικος. Γενικῶς ὅμως δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἀμφότερα· αἱ λέξεις περιορίζονται ἐν τῷ Ὀμήρῳ εἰς βασιλικὰ πρόσωπα μετ' ἀξιοσημειώτου αὐστηρότητος· ὥστε δὲ προτιθέτο ὁ ποιητὴς ἐκφρατικώτερον νὰ ἐντυπώσῃ ἐπ' αὐτῶν τὸν χαρακτῆρα τίτλων, ἢ ἐκ προτιμήσεως χρῆσις αὐτῶν γίνεται ἐν τῇ κλητικῇ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΔΙΚΑΙΟΥ.

ΣΥΝΟΔΟΣ ΓΕΝΕΥΗΣ (1892)

Ἐνῷ τὰ ἐπιστημονικὰ συνέδρια διαδέχονται ἄλληλα, τὸ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τῶν Τσάρων πρωτεύουσῃ ἀνθρωπολογικὸν διαδέχεται τὸ ἐν τῇ κατ' ἐξοχὴν Ἀστίᾳ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἐπιφανοῦς ἰνδολόγου καὶ τῆς συγκριτικῆς μυθολογίας πατρὸς Max Muller, καὶ αἱ ἐπιστημονικαὶ ἀνὰ τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν ἐταιρεῖται, ἀκαδημαῖαι, σύλλογοι κτλ. οὐ παύονται συνερχόμεναι. Κατὰ τὰς συνεδρίας δ' αὐτῶν σπουδαιόταται γίνονται ἀνακοινώσεις τε καὶ ζητήσεις, σκοπὸν ἔχουσαι τὴν προαγωγὴν τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων καὶ τὴν πρόοδον τῆς ἐπιστήμης. Τοιοῦτος δὲ σύλλογός ἐστιν καὶ ὁ ἀπὸ τῆς 24—27 αὐγ. συνελθὼν τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου, ὃς πατέρα ἔσχε, δύναται τις εἰπεῖν, τὸν Rolin-Jaequemyns, διδάκτορα τὰ νομικὰ καὶ τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν, μέλος πολλῶν σοφῶν ἐταιρειῶν, ἐκ τῶν ἰδρυτῶν καὶ ἀρχισυντακτῶν τῆς «Ἐπιθεωρήσεως τοῦ διεθνoῦς δικαίου καὶ τῆς συγκριτικῆς νομοθεσίας», συγγραφεὰ πολλῶν ἐμβριθῶν πραγματειῶν, ἄλλοτε ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν τοῦ Βελγίου καὶ νῦν γενικὸν σύμβουλον τοῦ βασιλέως τοῦ Σιάμ. Οὗτος δι' ἐμπιστευτικῆς ἀνακοινώσεως κατὰ μάρτυρον τοῦ 1873 πρὸς σοφοὺς ἄνδρας ὑπέβαλε τὸ σχέδιον τῆς ἰδρύσεως τοῦ Συλλόγου τοῦ Διεθνoῦς δικαίου, ὅπερ μάλιστα ἐνεστερνίσατο ὁ συγχρόνως τὴν ἰδέαν συλλαβὼν Moynier, πολίτης τῆς Γενεύης, δικηγόρος, γένόμενος πρόεδρος τῆς ἐταιρείας τῆς δημοσίας ὠφελείας, πρόεδρος τῆς διεθνoῦς ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, τὰ μέγιστα μογίσκας ὑπὲρ τῆς φιλανθρωπίας ταύτης ἐταιρείας καὶ τοῦ φιλανθρωπικοῦ αὐτῆς σκοποῦ. Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων τῶν ἐνστερνισαμένων τὴν ἰδέαν τῆς ἰδρύσεως τοῦ Συλλόγου τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου σημειούμεθα ἐν τοῖς κυριωτάτοις τοῦ ἐπιφανῆ καθηγητῆ τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ ποινικοῦ δι-

καίου ἐν Μονάχῳ, μέλος πολλῶν ἐταιρειῶν, ἐπίτιμον δὲ τοῦ παρ' ἡμῖν ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου καὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων Συλλόγου, τὸν ἀείμνηστον Bluntsehli, γενόμενον καθηγητὴν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Ζυρίχῃ, ἐν Βερολίνῳ καὶ ἐν Αἰ-δελβέργῃ καὶ καταλαβόντα ὑψηλὰς κυβερνητικὰς θέσεις ἐν τῇ Ἑλβετικῇ δημοσπονδίᾳ. Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συλλόγου τούτου σπουδαιῶς μετέσχε καὶ ὁ αἰδιδίμος ἑλλην νομομαθὴς Νικόλαος Σερίπολος, ὅστις καὶ ἐν συνεδρίῳ τοῦ Συλλόγου ὠμίλησε περὶ τῆς νέας ἑλληνικῆς γλώσσης, ἐπικαλεσάμενος ἐν τέλει τὴν ἐπ' αὐτῆς προσοχὴν οὐ μόνον τῶν πεφωτισμένων Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ παντὸς φιλόλογου καὶ φιλεπιστήμου.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ ἐξ ἐνδὸς καὶ εἰκοσιν ἄρθρων ἀποτελουμένου κανονισμοῦ αὐτοῦ, ὁ Σύλλογος τοῦ διεθνοῦς Δικαίου (Institut de droit International) ἐστὶν ἐταιρεία ἀποκλειστικῶς ἐπιστημονικῇ exclusivement scientifique) καὶ ἄνευ χαρακτῆρος ἐπιστήμου sans caractère officiel). Σκοπὸν δὲ ἔχει α') τὴν ὑποστήριξιν τῆς προόδου τοῦ διεθνοῦς δικαίου, πᾶσαν προσπάθειαν καταβάλλων ὅπως καταστή τὸ ὄργανον τῆς νομικῆς συνειδήσεως τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, β') τὴν διατύπωσιν τῶν γενικῶν ἀρχῶν τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν ἐκ τούτων ἀπορρέοντων κανόνων καὶ τὴν διὰδοσιν αὐτῶν, γ') τὴν παροχὴν τῆς ἀρωγῆς αὐτοῦ ἐν πάσῃ σοβαρῇ ἀποπειρᾷ πρὸς βαθμιαίαν καὶ προοδευτικὴν ἀπόπειραν κωδικοποιήσεως τοῦ διεθνοῦς δικαίου, δ') τὴν ἐπιδίωξιν τῆς ἐπιστήμης καθιερώσεως τῶν ἀρχῶν, αἵτινες ἀναγνωρισθῇσονται ὡς εὐρισκόμεναι ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὰς ἀνάγκας τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν, ε') τὴν ἐν τῷ κύκλῳ αὐτοῦ ἐνέργειαν πρὸς διατήρησιν τῆς εἰρήνης ἢ πρὸς διατήρησιν τοῦ νόμου τοῦ πολέμου, στ') τὴν μελέτην τῶν ἀναφυσμένων ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ καὶ τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ δικαίου δυσχερειῶν καὶ, ἐν ἀνάγκῃ, τὴν ἡτιολογημένην νομικὴν ἀπόφασιν ἐπὶ ζητημάτων ἀμφισβόλων ἢ ἀμφισβητούμενων, καὶ ζ') τὴν συνεργασίαν αὐτοῦ διὰ δημοσιεύσεων, δημοσίου διδασκαλίας καὶ διὰ πάντων τῶν ἄλλων μέσων πρὸς θοράκισον τῶν ἀρχῶν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς φιλανθρωπίας, αἵτινες δέον νὰ διέπωσι τὰς σχέσεις τῶν λαῶν πρὸς ἀλλήλους. Τοιοῦτος ὁ σκοπὸς τοῦ Συλλόγου τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου, ὃς ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ συνέργεται ἐν ἐποχῇ καὶ τόπῳ ὁρισθέντι ἐν τῇ προτέρᾳ συνελεύσει. Συγκροτοῦσι δὲ τὸν Σύλλογον μέλη τακτικά, ἐπίτιμα καὶ ἐταῖροι. Καὶ τακτικά μὲν ἐκλέγονται ἄνδρες, εἰς τὰ διάφορα ἔθνη ἀνήκοντες καὶ μεγάλας παρασχόντες ἐκδουλεύσεις, θεωρητικὰς ἢ πρακτικὰς, τῷ διεθνῇ δικαίῳ, ὧν ὁ ἀριθμὸς δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰ πεντήκοντα, ἐπίτιμα δὲ πᾶν ἄτομον ἢ ἐταιρεία ἢ ἑθικὸν πρόσωπον δωρούμενον τῷ Συλλόγῳ 3,000 φράγκων, καὶ ἐταῖροι (associés) ἐκλέγονται ὑπὸ τῶν τακτικῶν μελῶν ἄτομα, ὧν αἱ εἰδικαὶ γνώσεις δύνανται νὰ ὦσιν ὠφέλιμοι τῷ Συλλόγῳ. Τὰ μέλη ταῦτα μετέχοντα τῶν συνεδριῶν ἔχουσι συμβουλευτικὴν μόνον ψήφον. Ἐν τοῖς μέλεσι τοῦ προεδρείου σπουδαιότατην κατέχει θέσιν ὁ γενικὸς γραμματεὺς, ὅστις, ἐν ᾧ ὁ πρόεδρος καὶ οἱ ἀντιπρόεδροι ἐκλέγονται κατ' ἔτος ἅμα τῇ ἐνάρξει ἐκάστης συνελεύσεως, ἐκλεγεται ἐπὶ ἑξέτη καὶ ἔστι καὶ αἰθὺς ἐκλεξιμος, ἢ δὲ ἔδρα τῆς ἐταιρείας εἶνε ὅπου διαμένει ὁ γενικὸς γραμματεὺς. Οὕτω λοιπὸν ὁ γενικὸς γραμματεὺς εἶνε ὁ κυριώτατος μοχλὸς τοῦ Συλλόγου καὶ ἀναεὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Σημειωτέον δι' ὅτι τὰ ἔξοδα τοῦ Συλλόγου καλύπτονται ἐκ τῶν συνδρομῶν τῶν τακτικῶν μελῶν, τῶν προσφορῶν τῶν ἐπιτίμων καὶ τῶν δωρεῶν παντὸς φιλεπιστήμου. Γενικὸς γραμματεὺς νῦν τοῦ Συλλόγου διατελεῖ ὧν ὁ κ. Ἐρνέστος Lehr, σύμβουλος τῆς γαλλικῆς πρεσβείας ἐν Ἑλβετίᾳ, ἐπίτιμος καθηγητὴς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Lausanne καὶ συγγραφεὺς πολλῶν ἔργων ἐμβριθῶν, διεδέξατο δὲ τὸν Bolin-Jaequemyns, ὃν τινι ἀπενεμήθη ὑπὸ τοῦ Συλλόγου ὁ ἐξαιρετικὸς τίτλος τοῦ ἐπιτίμου προέδρου, ἐνεκα τῶν μεγίστων πρὸς τὸν Σύλλογον ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ. Ὁ νῦν γενικὸς γραμματεὺς ὡς καὶ ὁ πρόεδρος κ. Moynier καὶ οἱ ἀντιπρόεδροι κ.κ. Holland, καθηγητὴς ἐν Ὁξφόρδῃ, καὶ A. Rolin, καθηγητὴς ἐν Γάνδῃ, ἐξελέγησαν ἐν τῇ συνεδρίᾳ τοῦ Συλλόγου τοῦ παρόντος ἔτους τῇ 24)5 Σεπτεμβρίου, γενομένη ἐν Γενεύῃ τῆς Ἑλβετίας.

Ἡ σύνοδος δ' αὕτη, ἥτις ἐστὶν ἡ δεκάτη τετάρτη, ἐγένετο, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἶπομεν, τῇ δευτέρᾳ 24)5 Σεπτεμβρίου μετὰ μεσημβρίαν, ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Μεγάλου Συμβουλίου. Ὁ σύμβουλος τοῦ Κράτους

τῆς πολιτείας τῆς Γενεύης κ. Richard ἐν τῇ συνεδρίᾳ ταύτῃ ἀπήγγειλε γλαφυρὸν λόγον, ἀναμνηθεὶς ἐν αὐτῷ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συλλόγου, ἀριθμοῦντος ἤδη βίον εικοσαετῆ. Ἐπίσης δὲ λόγους ἀπήγγειλον ὃ τε ἐκλεγείς πρόεδρος κ. Moynier καὶ ὁ γενικὸς γραμματεὺς κ. Lehr. Εἶτα ἐγένετο ἡ ἐκλογὴ τῶν νέων μελῶν καὶ ἐταίρων, ὠνομάσθησαν ἐπίτιμα μέλη, ἐνεκα τῶν ἐκτάκτων ὑπηρεσιῶν, ἃς πρακτικῶς παρέσχον τῷ διεθνῇ δικαίῳ οἱ κ. κ. βαρώνος Lambermont, ὑπουργός, καὶ σὺρ Ροβέρτος Hart G.C. M.G. κυριώτατος ἀντιπρόσωπος τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πνεύματος ἐν Σινικῇ. Ἀκολούθως ἀνεγνώσθη ἔκθεσις ἐπὶ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ τῶς γενικοῦ γραμματεῖος κ. Rolin-Jaequemyns, διαφόρους μεταρρυθμίσεις τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Συλλόγου προτείνοντος, ἐν αἷς λόγος ἐγένετο καὶ περὶ τῆς ἔδρας τῆς ἐταιρείας.

Αἱ δὲ ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι τοῦ Συλλόγου κυρίως ἤρξαντο ἀπὸ τῆς β' συνεδρίας, γενομένης τῇ τρίτῃ 25)6 Σεπτεμβρίου. Αἱ δύο συνεδρίαί τῆς ἡμέρας ταύτης κατηναλώθησαν ὑπὸ τῆς συζητήσεως προτάσεως «περὶ τῶν ληπτέων μέτρων ἔναντι τῆς συγκρούσεως τῶν νόμων, πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ξένων ἐνηλίκων, ἀνικάνων διευθετῆν ἑαυτοὺς τε καὶ τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν». Τὸ βούλευμα τοῦτο ἐγένετο πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἐν Ἀμβούργῳ ψηφισθέντος τῶν ξένων ἀνηλίκων. Ἡ ἔκθεσις τῶν εἰσηγητῶν κ. κ. Glasson καὶ Lehr, ἐκπροσωποῦντων τὴν πλειονοψηφίαν τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς, μετὰ μακρὰν συζήτησιν, ἀπερρίφθη ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς, τῆς συνελεύσεως μὴ θελησάσης νὰ ἰδιοποιηθῇ τὸ βούλευμα.

Τῇ ἑσπέρᾳ τῆς 25)6 Σεπτεμβρίου παρετέθη λαμπρὸν δείπνον ὑπὸ τῶν πολιτειακῶν καὶ δημοτικῶν ἀρχῶν τοῖς ἐπιστήμοις τῆς Γενεύης, τοῖς μετασχούσι τῶν συνεδριῶν μέλεσι καὶ ἐταῖροις τοῦ Συλλόγου ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Eynard, ἄρτι ἀγορασθέντι ὑπὸ τῆς πόλεως τῆς Γενεύης. Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ἐγένοντο διάφοροι προτάσεις ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ συμβουλίου τοῦ κράτους, ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς πόλεως τῆς Γενεύης, εἰς ἃς ἀπήντησαν καταλλήλως ὁ πρόεδρος κ. Moynier καὶ ὁ γενικὸς γραμματεὺς κ. Lehr, ἐκφράσαντες τὰ αἰσθήματα τῆς συμπαθείας, ἃπερ ἀπέδειξαν πάντα τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου, εἰς οἰανδήποτε καὶ ἀνήκωσιν ἐθνικότητα, πρὸς τὴν πολιτείαν καὶ τὴν πόλιν τῆς Γενεύης καὶ τὴν Ἑλβετίαν ἐν γένει.

Τῇ ἐπιούσῃ τετάρτῃ (26)7 Σεπτεμβρίου) ὁ Σύλλογος συνεζήτησε καὶ μετὰ τινὰς ἐπουσιῶδεις μεταβολὰς ἀπεδέξετο τὸ σχέδιον τῆς συμβάσεως καὶ τοῦ κανονισμοῦ, τοῦ ἀναγομένου εἰς τὴν σύστασιν Διεθνοῦς Ἐνώσεως πρὸς δημοσιεύσιν τῶν συνθηκῶν. Τὸ σχέδιον ὀφείλεται τῷ κ. de Martens, καθηγητῇ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Πετροπόλεως, διαρκεῖ μέλει τοῦ συμβουλίου τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείου τῆς Ρωσίας· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κ. Martens διὰ παρέστη ἐν τῇ συνεδρίᾳ ταύτῃ, ἢ δὲ ἔκθεσις αὐτοῦ διενεμήθη πρὸ πολλῶν ἐδδομάδων, κατ' αἴτησιν αὐτοῦ τούτου, ὁ κ. A. Rivier, ἐκ τῶν ἐγκρίτων μελῶν τοῦ Συλλόγου, ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα εἰσηγητοῦ. Τὸ σχέδιον, ὅπερ ἐδέξατο ἡ συνεδρία, συνίστησι τὴν ἵδρυσιν νέας Παγκοσμίου Ἐνώσεως, ὁμοίας τῇ ἡδὺ ὑφισταμένῃ τῶν ταχυδρομείων, τῶν τηλεγράφων καὶ λοιπῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς Διεθνοῦς Ἐνώσεως πρὸς δημοσίευσιν τῶν τελεωνειακῶν διατιμῆσεων, τῇ ὀφειλομένῃ τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς βελγικῆς κυβερνήσεως καὶ ἀπὸ διετίας περίπου λειτουργοῦσῃ. Ἡ νέα Ἐνωσις καταστήσει διεθνὲς γραφεῖον ἐν Βέρνη ἢ ἄλλῃ πόλει, ὁρισθησομένη ὑπὸ τῶν προσχωρησόντων εἰς τὴν σύμβασιν κρατῶν, ἢ ἐπίσημος δὲ συλλογὴ πασῶν τῶν διεθνῶν Πράξεων τῶν συναρθεσιῶν ὑπὸ τῶν κρατῶν τούτων, εἴτε πρὸς ἀλλήλα εἴτε πρὸς τὰ ἄλλα κράτη, θέλει δημοσιεύεσθαι ὑπὸ τοῦ νέου Διεθνοῦς Γραφείου. Ἐννοεῖται ὅτι οὕτε αἱ ἐπίσημοι συλλογαί, αἵτινες δημοσιεύονται ἐν τοῖς διαφόροις τόποις, οὕτε αἱ συνθήκαι ἢ τὰ διπλωματικά ἔγγραφα, ἅτινα δημοσιεύονται νῦν ἰδιωτικῇ πρωτοβουλίᾳ, συναρῶσι τῷ σκοπῷ, ὃν προτίθεται διεθνὴς Ἐνωσις πρὸς δημοσίευσιν τῶν συνθηκῶν ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ συλλογῇ. Φαίνεται δ' ὅτι ἡ ἑλβετικὴ κυβέρνησις οὐ μόνον ἀποδέχεται τὸ σχέδιον, ἀλλὰ καὶ προτίθεται νὰ ὑποβάλῃ ταῖς Δυνάμεις πρὸς ἀποδοχὴν αὐτὸ τοῦτο τὸ σχέδιον συνθήκης καὶ κανονισμοῦ, ὃ ἐψηφίσατο ὁ Σύλλογος.

Τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας τῆς τετάρτης διήλθον τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου ἐν τερπνῇ ἐορτῇ, δοθείσῃ τοῖς συναδέλφοις αὐτοῦ τοῦ Συλλόγου ὑπὸ τοῦ

κ. Brocher de la Flechère, καθηγητοῦ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Γενεύης, ἐν τῇ ἐξοχικῇ αὐτοῦ οἰκίᾳ τοῦ Val d'Arve.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς πέμπτης, 27]8 Σεπτεμβρίου, ὁ Σύλλογος εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς προτάσεως τοῦ κ. Albéric Rolin, καθηγητοῦ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Γάνουης, εἰσηγησαμένου τὴν ἀναθεώρησιν τῶν ἄρθρων 13 καὶ 14 τῶν Ἀποφάσεων περὶ τῆς παραδόσεως, ἅτινα ἐγένοντο δεκτὰ ὑπὸ τοῦ Συλλόγου ἐν τῇ ἐν'Οξφόρδῃ κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1880 ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Mountagne Bernard γενομένη συνόδῳ καὶ κοινῶς γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀποφάσεων τῆς Ὁξφόρδης περὶ παραδόσεως. Τὰ ἄρθρα ταῦτα 13 καὶ 14 ἀναφέρονται εἰς τὸ τοσοῦτον ἐνδιαφέρον ζήτημα τῆς παραδόσεως ἐπὶ πολιτικαῖς πράξεσι. Μετὰ μακρὰν συζήτησιν, καθ' ἣν πλείστοι ἔλαβον τὸν λόγον ἐγένετο δεκτὰ τροποποιήσεις, καθορίζουσαι τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ παράδοσις δέον νὰ γίνηται.

Τὸ λοιπὸν τῆς συνεδρίας ἀφιερώθη εἰς τὴν συζήτησιν τοῦ σχεδίου τῆς διεθνοῦς διατάξεως περὶ τῆς ἐξώσεως καὶ παραδοχῆς τῶν ξένων. Εἰσηγητὴς ἐπὶ τούτῳ ἦν ὁ κ. de Bal, μέλος τοῦ γερμανικοῦ κοινοβουλίου, καθηγητὴς ἐν Γοτίγγῃ, ὃς προήδρευσε τοῦ Συλλόγου ἐν Ἀμβούργῳ.

Ταῦτα ἔν γε τῷ παρόντι, καθότι ἡ σύνοδος ἐξακολουθεῖ ἔτι, περὶ τῶν τεσσάρων μέχρι τοῦ νῦν συνεδρίων κατὰ τὸ παρὸν ἔτος τοῦ Συλλόγου τοῦ Διεθνοῦς δικαίου κατὰ τὰ ἐπίσημα αὐτῶν πρακτικά. Ἐξ ὧν τε προεβλέπαμεν καὶ ἐκ τῶν ἐν τοῖς πρακτικαῖς ἐκτεθέντων ζητημάτων φανεροῦται σαφῶς ἡ σπουδαιότης τοῦ Συλλόγου ὑπὸ τε ἐπιστημονικὴν καὶ φιλανθρωπικὴν ἔποψιν.

Ο. Α.

Ο ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΟΛΟΜΒΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΙΟΥΔΑΙΟΙ.

Ἡ Μεσόγειος ἐχαρακτηρίζεται ὑπὸ τῶν συγγραφέων τῆς Βίβλου ὡς ἡ «μεγάλῃ θάλασσᾳ», πᾶν δὲ κράτος, ὡς ἡ Ἑλλάς, ἡ Ρώμη, ἡ Αἴγυπτος, ἡ Φοινίκη, ἡ Ἰουδαία καὶ ἡ Καρχηδών, ὅπου εὐρίσκειτο ἐν τῇ «μεγάλῃ θαλάσσῃ» εἶχεν ἐλπίδα νὰ διαδραματίσῃ μέγα πρόσωπον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου. Τούναντίον δὲ τὰ μὴ ἐγγὺς τῆς «μεγάλῃς θαλάσσης» κείμενα ἑσπεροῦντο τῆς ἐλπίδος ταύτης. Ὁ Κολόμβος μετέτρεψε τὸν ὅρον τοῦτον, διότι κατέστησε «μεγάλῃν θάλασσαν» τὸν Ἀτλαντικόν τὰ ὑπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ Ἀτλαντικοῦ λοιπὸν λουόμενα κράτη εἶναι σήμερον τὰ μεγάλα κράτη τοῦ κόσμου. Ἡ τῆς Ἀμερικῆς ὅμως ἀνακάλυψις προεκάλεσεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ μεταβολήν, ὅταν θὰ προεκάλει αἰφνιδίᾳ μεταβολὴ τοῦ ἄξονος τῆς σφαίρας, τοιαύτη δὲ μεταβολὴ ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ πολιτικῇ θὰ ἐπέδρα κυρίως ἐπὶ τῶν Ἰουδαίων, οἵτινες ἦσαν διεσπασμένοι ἀνὰ σύμπαντα τὸν κόσμον. Ἡ ἡγεμονία τῶν ἐθνῶν μετετέθη εἰς τὴν Ἰσπανίαν.

Τὰ κυριώτερα τῶν τῆς Εὐρώπης ἐθνῶν ὑπὸ τὴν τοῦ πολιτισμοῦ ἔποψιν ἦσαν ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία, ὅπου πολλοὶ ὑπῆρχον Ἰουδαῖοι. Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν ὅμως τοῦ Κολόμβου τὰ ἐν τῷ πολιτισμῷ προσέχοντα κράτη ἦσαν ἡ Ἰσπανία, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία, ὅπου δὲν ἐπετρέπετο ἡ ὑπαρξίς Ἰουδαίων. Ἐκ τούτου συνέβη ὥστε ἐνῶ μέχρι τοῦ 1492 οἱ Ἰουδαῖοι ἐτήρουν τὴν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῇ φιλολογίᾳ θέσιν αὐτῶν ἀπέναντι τῶν ἐθνῶν τῆς μεσαιωνικῆς ἱστορίας, ἡ κατόπιν ἐπὶ 300 ὅλα ἔτη φιλολογικὴ αὐτῶν συμβολὴ εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ λοιπὴν ἐργασίαν τοῦ κόσμου ἦτο ἀσήμαντος. Οὕτω τὸ ἄμυστον ἀποτέλεσμα τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς ὑπῆρξε καταστρεπτικὸν διὰ τὴν Ἰουδαϊκὴν ἱστορίαν. Τοῦτο δὲν θὰ συνέβαινεν ἂν μὴ ὑπῆρχεν ἡ ἑλλειψὶς ἀνεκτικότητος τῶν ἐθνῶν εἰς χεῖρας τῶν ὁποίων περιτλήθη ἡ διέσθυνας τοῦ πολιτισμένου κόσμου, ὅταν ὁ νέος κόσμος ἀπέβη τὸ ἔπαθλον τοῦ τῶν ἐθνῶν πρὸς ἀλλήλα ἀγῶνος. Ἡ Ἀγγλία εἶχεν ἐξώσει τοὺς παρ' αὐτῇ Ἰουδαίους πρὸ 200 ἐτῶν, ἡ δὲ Γαλλία, 20 ἔτη κατόπιν τῆς Ἀγγλίας, ἀκριβῶς δὲ κατ' αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔτος, καθ' ὃ ὁ Κολόμβος ἐτίθει τὸν πόδα

ἐπὶ τοῦ νέου κόσμου, εἰς ὃν θὰ εἰσέρχοντο οἱ Εὐρωπαῖοι, πολυάριθμος ὁμιλος ἐξορίστων, καταλείπων τὴν Ἰσπανίαν, ἀπῆρχετο εἰς ἀναζητήσιν νέου ἐδάφους ἐνεργείας.

Ἀτυχῶς τὰ ἄνω ἀνεζήτησαν νέα ἐδάφη ἦσαν κυρίως μέρη τοῦ κόσμου, ἅτινα οὐδέποτε εἶχον ἔκτοτε προαχθῇ, ἕνεκα τῆς μεταβολῆς. Ἡ συνεπήγαγεν ἐν τῇ θέσει αὐτῶν ἡ τοῦ Κολόμβου ἀνακάλυψις. Τὸ Μαρόκον, ἡ Τύνις καὶ ἄλλα τινὰ μέρη ἦσαν τὰ κυριώτερα ἄσυλα εἰς ἃ κατέφυγον οἱ Ἰσπανοὶ Ἰουδαῖοι. Ὁ Κολόμβος λοιπὸν κατέστησε τὴν ὑπερχῆν τῶν Sephardi λείψανον τοῦ παρελθόντος. Ἡ ἡγεμονία τοῦ Ἰσραὴλ περιτλήθη εἰς τὴν Πολωνίαν. Ὑπὸ ταύτην λοιπὸν τὴν ἔποψιν ὁ Κολόμβος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἀποτελεῖ ὄνομα. Οὗτινος μετ' εὐγνωμοσύνης θ' ἀναμνησκονται οἱ Ἰουδαῖοι αἵματος καὶ παιδεύσεως ἀνδρες. Ὁ Κολόμβος, μετατρέψας τὸ παγκόσμιον ἐμπόριον καὶ τὸν πολιτισμὸν ἐκ χωρῶν, ἐν αἷς ἐν σωροῖς οἱ Ἰουδαῖοι ἐβίουσαν πρὸς χώρας, ἐξ ὧν εἶχον ἐκβληθῇ, ἀσυναισθίτως, οὕτως εἶπεν, ἐστέφησεν αὐτοὺς τὴν ἐκλογὴν τοῦ συμματῆρα ἐν τῷ ἐκπολιτιστικῷ ἔργῳ τοῦ κόσμου. Ἄλλως ὅμως θὰ εἶχον ἡ τε Ἰσπανία καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, ὅταν οἱ τελευταῖοι ἐξεβάλλοντο τῆς Ἰβηρικῆς χερσονήσου ἀκριβῶς, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ διοργανωτικὴ καὶ οἰκονομικὴ αὐτῶν ἰκανότης θὰ ἦτο ἀποτελεσματικωτάτη. Ὡς εἶχον τὰ πράγματα ὅμως, τὸ πλεῖστον τοῦ μετὰ τοῦ Νέου Κόσμου ἐμπορίου περιτλήθη εἰς χεῖρας τῶν ἐξωσθέντων Ἰουδαίων. Τὸ ἐμπόριον ὅμως τοῦτο θὰ διεξήγετο κατὰ τρόπον ὅπως διάφορον ἐὰν οἱ Γκραθ, οἱ Καρβαγιὰλ οἱ Δὰ Κόστα διηθύνον τὰς ἐργασίας ταύτας φανερώς ἐξ Ἰσπανίας καὶ οὐχὶ δι' Ἰουδαίων, κρυφίως διατρίβοντων ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ἐπὶ κινδύνῳ τῆς ἰδίας αὐτῶν ζωῆς. Ὅπως δὲ ποτε τὸ γεγονός εἶναι τὸ ἐξῆς, ὅτι ἡ Ἰσπανία ἐξέωσε τὰς μεγαλειτέρας διανοίας τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ὁ νέος κόσμος ἤρξατο ἐπηρεάζων τὸ εὐρωπαϊκὸν ἐμπόριον, τὴν πολιτικὴν καὶ τὸν πολιτισμὸν καὶ οὕτως οἱ Ἰουδαῖοι ἀπεκλείσθησαν τοῦ ὑψηλοτέρου εὐρωπαϊκοῦ βίου ἐπὶ τρεῖς σχεδὸν αἰῶνας.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

ΝΕΩΤΕΡΑ ΕΦΑΡΜΟΓΗ.

Τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ὄργανον, ὅπου ὑπὸ πολλῶν ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἄθυρμα κατὰ τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ, ἀνῆλθεν ἤδη εἰς περιωπὴν σπουδαιοτάτου μέσου ἐπικοινωνίας καὶ ἀγνοοῦμεν εἰσέτι, ὅποιά τινά εἰσι τὰ ὅρια τῶν ὑπηρεσιῶν, ἃς δύναται νὰ παράσχῃ. Οὕτως ὁ Ἀμερικανὸς Ἑλίας Γκραθ, περὶ τοῦ ὁποῦ καὶ αὐτὸς ὁ Μπέλ ἐξέφρασεν ὅτι μεγάλα ὀφείλονται αὐτῷ χάριτες ἐπὶ ταῖς σπουδαίαις αὐτοῦ ὑπηρεσίαις ἐν τῇ ἀνακαλύψει τοῦ τηλεφώνου, ἐφεῖρεν ἀντιγραφικόν, οὕτως εἶπεν, τηλεγραφόν, δι' οὗ κατορθοῦται νὰ διαβιβάζωνται πιστότατα δι' ἀναπαραγωγῆς ἔγγραφα ἢ σημειώματα μετὰ μεγάλης ταχύτητος εἰς ἀποστάσεις, οἷα ἡ ἀπὸ Βιέννης εἰς Βερολίνον. Ὁ τηλεγράφος οὗτος δύναται νὰ λειτουργῇ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ τηλεφώνου ἐπὶ υἱᾶς καὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς, ἐξελεγχόμενων καὶ ἐξακριβουμένων τῶν προφορικῶς διαβιβαζόμενων κειμένων διὰ μέσου τῆς μεταβιβάσεως τοῦ ἐγγράφου πρωτοτύπου. Τὸ ἀξιοθαύμαστον τῆς τηλεφωνικῆς λειτουργίας ἔγκειται ἐνταῦθα ἐν τῇ προσαρμογῇ αὐτοῦ ἐν πάσῃ τηλεγραφικῇ λειτουργίᾳ, τοῦθ' ὅπου ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ συμβαίνει μηχανήματι.

Ἐν Βιέννῃ ὁ κ. Λέκερτ ἐποιήσατο πρό τινων ἐδομαδίων σπουδαίον τέχνην ἀνακάλυψιν ἐν σχέσει πρὸς τὸ τηλεφώνον, ἥτις δὲν προκαλεῖ ὀλίγην αἰσθησὶν ἐν τοῖς ἀρμόδιοις ἐπιστημονικοῖς κύκλοις καὶ αἱ πρακτικαὶ συνέπειαι τῆς ὁποίας δὲν δύνανται ἀπὸ τοῦδε νὰ ὑπολογισθῶσι. Τὸ περὶ οὗ λόγος φαινόμενον προκαλεῖται εὐχερῶς ἐν τῷ τηλεφῶνῳ διὰ κατὰ τὴν ὁμιλίαν, ἥτοι φωνογραφικῆς συσκευῆς καὶ τῇ βοηθείᾳ ἀπλοῦ συνδυασμοῦ αὐτῆς μετὰ ἡλεκτρικῆς συστοιχίας, ἀποτελουμένης ἐκ δύο ἢ τριῶν στοιχείων. Κρατεῖται δηλ. ἡ ἀκουστικὴ σύριγξ ἰσορροπῶς ἐν ἀποστάσει ὀλίγων μόνον χιλιοστούμετρων ἀπὸ τοῦ ἐπιστομίου τοῦ μικροφώνου καὶ φυσᾷ τις ἐν τῷ μεταξὺ τῶν δύο συσκευῶν ὑπάρχοντι χώρῳ. Πάσαντα τὸ τηλεφώνον ἄρχεται νὰ ἴχῃ μετὰ τόνου καὶ σχεδὸν νὰ συρίζῃ.